

Però vosté mateixa ho ha dit, un sistema privatitzat no se canvia fins que no van acabant els contractes d'eixes empreses privades i podem traure el nou model, que és el que estem fent ara.

Cada nou contracte que ix, ixen estos nous condicionants. Però els que estaven fets fins que no acaba el contracte no se poden canviar. Perquè efectivament tenim un sistema, i ja li ho vaig comentar, i ja ho he debatut açò en una companya seua, la companya Sandra Mínguez, quan debatérem sobre açò, que efectivament per a mi un dels sistemes que no mai hauria d'haver sigut privatitzat és el sistema de protecció dels xiquetes i de les xiquetes. Però és el que teníem. I mentre un contracte està vigent, ja m'agradaria a mi que fóra d'una altra manera, però en el sistema que vivim fins que no acabe eixe contracte no se poden canviar les regles del joc. Ja m'agradaria a mi que foren d'una altra manera.

I què estem canviant en eixes regles de joc? Cada volta que acaba un contracte, li diguem: «No, ara estes són les regles de joc.» Més personal tècnic, més personal educador, més contingut en els centres, menys medicació i més activitat física, d'estimulació, creativa, cultura, etcètera.

Però és que nosaltres teníem centres, senyora Meco, on un xiquet s'escapava i a la conselleria ni se li deia. I és que eixa ha sigut la manera de funcionar durant vint anys. I canviar eixes inèrcies no se fa de la nit al dia. Tu fas una instrucció, clar. N'hem fet moltes, d'instruccions.

Hem hagut fins i tot de fer una instrucció per a dir-los als directors dels centres que, quan un xaval, una xavala, se lesiona, han de comunicar-ho a la conselleria. Perquè ni això estava clar. O que quan un xaval, una xavala pot ser possible víctima d'un delicta, han de comunicar-ho a la conselleria. Vosté s'imagina com és de bàsic del que estem parlant?

És que estem parlant que eixes coses no se traslladaven a la conselleria, i no estan integrades. I envies instruccions, i fas reunions, i ho expliques, i això ha d'anar assumint-se. I de la mateixa manera, n'hi ha instruccions que els xiquets tutelats i tutelades tinguen preferència, i tinguen preferència en les USMI.

Que pot ser que algú no ho faça? Doncs, està fent-ho malament. Està fent-ho malament. Però la instrucció està donada. Els protocols estan. La coordinació sociosanitària, en l'ordre del 2016 que jo li he anomenat, està. Ara, això vol dir que tot el món està complint-la i que tot funciona meravellosament bé? Doncs, no. Perquè n'hi ha qui encara ha d'assumir que açò ha canviat.

I no, no funciona tan ràpid com a mi m'agradaria, ni com a vosté li agradaria. En qualsevol cas, jo sí que crec que és la resposta. Seguim treballant. Perquè, mire, arreglarem açò i haurérem de seguir treballant en altres coses. Perquè li assegure que queda moltíssim per fer. I seguim treballant i estem treballant, és una bona resposta.

I s'han fet moltes instruccions i molts protocols. I ara el que estem també és treballant perquè eixos protocols i eixes instruccions se complixquen, i poc a poc vaja fent-se, i poc a poc estem tenint resultats.

I jo espere, a més, que en el moment s'entenga per part de les formacions polítiques que este és un tema que tenim

un pacte per la infància i que fa falta lleialtat, i que este no és un tema per a tirar-se els trastos al cap, sinó per a tindre debats serens com el que vosté acaba de plantejar aci, doncs eixe dia avançarem molt més, quan n'hi haja gent que no se pose davant d'una pancarta a dir: «En mi barrio no quiero un centro de menores.»

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Interpel·lació a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, sobre la política general de la conselleria en matèria de mesures per a la conciliació laboral i familiar, que formula la diputada Mercedes Ventura Campos (GP Ciudadanos) (RE número 92.750, BOC 248)

El senyor president:

Passarem a l'últim punt de l'ordre del dia de hui, que és la interpel·lació que formula la il·lustre diputada Mercedes Ventura, en nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, sobre la política general de la conselleria en matèria de mesura de conciliació laboral i familiar.

La senyora Ventura Campos:

Gracias, presidente.

Buenas tardes, señora vicepresidenta.

Usted, como mujer, conoce la dificultad que tenemos todas las mujeres en pleno siglo XXI para conciliar la vida personal y la laboral. Las mujeres, si queremos aspirar a una brillante carrera profesional, tenemos que olvidarnos de la maternidad, porque esta sociedad no está preparada ofrecernos ni los recursos ni el hueco que merecemos.

La sociedad, como usted sabe, no está preparada porque sus políticas no han apostado de manera enérgica para acabar con esta discriminación que sentimos todas las mujeres. Sí, señorías, las mujeres somos las que sufrimos esa angustia de tener que plantearnos y elegir por una carrera profesional o por ser madres, tanto por las dificultades que tenemos y también esta presión social de ser madres, por la falta también de la corresponsabilidad.

Y, si decide ser madre soltera, el problema se agrava por la dificultad que tienes para conciliar tu vida laboral y vida personal. Parece que la corresponsabilidad y la conciliación es una quimera para todas las mujeres, sumada también, como ustedes saben, a la precariedad laboral y precariedad salarial.

Con las deficientes políticas, tanto nacionales como autonómicas, aunque tengo que decir que hemos avanzado, estamos dando el eco a la canción *Woman is loser*, de Janis Joplin, que dice que las mujeres somos perdedoras, mientras el caballero de la brillante armadura llega a la cima de todos modos.

Y esta esta estrofa es de la canción de Joplin, canción que no celebra que las mujeres seamos más débiles, más pequeñas y menos inteligentes, como se atrevió a decir aquel ignorante e indeseable eurodiputado polaco. No, sino porque la sociedad tiende a favorecer que sean los hombres los que traen el pan, ganan el pan, y por lo tanto las mujeres seamos las que tengamos que cuidar a la familia.

Como ven, poco hemos avanzado, también, cuando un 4% de los padres son los únicos que reducen la jornada laboral por paternidad. Y también tengo que decir que el 95% de las personas que no tienen empleo, no lo tienen por cuidar a personas dependientes. ¿Y quiénes son? Las mujeres.

Vemos que esta sociedad no avanza, cuando parte de la sociedad queda excluida y no tiene las mismas oportunidades, incumpliendo con los principios de constitucionalidad.

Y también, si nos vamos al Estatuto de autonomía, con el artículo 11, donde reza que La Generalitat, conforme a la Carta de derechos sociales, velará en todo caso para que las mujeres y los hombres puedan participar plenamente en la vida laboral, social, familiar y política, sin discriminación alguna. Y también garantizará la compatibilidad de la vida familiar y laboral.

A fecha de hoy, como estoy diciendo en todo mi discurso, poco hemos avanzado. Y tendríamos que seguir avanzando, a pesar de las propuestas que se han aprobado en esta cámara, que han sido muchas las propuestas aprobadas en estas Cortes.

Por este motivo, señora vicepresidenta, con un tono constructivo, como podrá usted notar, nos gustaría que nos informara en qué hemos avanzado las mujeres con sus políticas.

Si bien es cierto que el segundo plan de igualdad de mujeres y hombres de la administración de La Generalitat fue aprobado en marzo del 2017, tras la caducidad de la vigencia del primer plan de igualdad, dentro de este segundo plan se incluye concretamente el objetivo cuarto, la participación plena de las mujeres en todos los ámbitos y niveles de la administración, facilitando la conciliación entre mujeres y hombres.

A Ciudadanos nos interesa mucho que nos ofrezca un dato: saber cuál es el porcentaje de ejecución de los objetivos de este segundo plan de igualdad de igualdad promovido por el Consell para todo el personal.

Dentro de estas medidas, ustedes proponen realizar campañas de sensibilización dirigidas a todo el personal de empleados públicos sobre la importancia de la conciliación y la corresponsabilidad. A mi grupo nos gustaría conocer qué campañas se han llevado a cabo y con qué presupuesto.

Porque debo recordarle que en la administración pública de esta comunidad las mujeres siguen siendo las que llevan la carga familiar. Las mujeres, las trabajadoras de la administración pública de La Generalitat son las que siguen pidiendo las reducciones para el cuidado del menor y el cuidado de los enfermos.

También son las que solicitan mayor permiso en la visita médica de sus menores. En un 90% son las mujeres las que se acogen a la flexibilidad de la jornada laboral para la atención de sus familiares. Con estos datos que se aprecian tenemos que decir que siguen siendo las mujeres las máximas responsables del núcleo familiar y este hecho repercute, como ustedes saben, en el poder adquisitivo.

Porque en La Generalitat, también hay que decir, la media salarial de las mujeres está muy por debajo de la de los hombres, en todos los grupos de la titulación. Son datos que ustedes nos han facilitado. En concreto, en la administración pública las mujeres cobran una media de 300 euros menos aproximadamente que el personal masculino.

Esta discriminación viene referida por el gran porcentaje de mujeres que trabajan a tiempo parcial, porque como bien he dicho, se ven obligadas a compaginar la carrera profesional con los cuidados familiares. Dada esta situación, me gustaría conocer cómo valora usted el funcionamiento de estas campañas, y si cree que están funcionando.

Otra medida que usted anuncia era impulsar la coordinación de todas las *consellerias* sobre la flexibilidad laboral, o permisos para el cuidado de menores, medida que parece que no se está llevando a cabo, esta coordinación. Porque, el pasado mes de octubre, una madre denunciaba públicamente, una madre soltera, que trabajaba en la administración del Hospital de la Magdalena de Castellón, denunciaba que se le denegara el desplazamiento de su horario laboral.

Solicitaba que pudiera entrar a las nueve de la mañana en lugar de las ocho, para poder llevar a su hijo al colegio, ya que en ese centro educativo no había *escuela matutina*. En este caso, ¿qué acciones ha llevado a cabo su *conselleria* para poder llevar a cabo una coordinación efectiva, para que no vuelva a suceder ningún caso de esta índole?

Por otro lado, Ciudadanos quiere conocer cuándo el Consell va a hacer posible o va a hacer real programas de igualdad en todas las empresas públicas de la *conselleria*. A fecha de hoy, su desarrollo y ejecución es bastante dudosa. Sé que tienen buenas intenciones, pero faltan muchas empresas en administración pública, empresas públicas, por ejecutar o por aprobar estos planes de igualdad.

Y creo que si queremos que las empresas privadas sean también socialmente responsables y cumplan con estos cánones de igualdad, tendríamos que predicar con el ejemplo, así también como incentivarlas para que cumplan esa normativa de igualdad.

Entre las medidas que ha aprobado este gobierno, también está la presentada por la proposición no de ley y las mociones de Podemos de ampliar las semanas de paternidad. Saben que hay una implicación por los diferentes grupos parlamentarios de llevar a cabo esta igualdad entre el permiso de maternidad y paternidad.

Hemos aprobado dichas mociones y me gustaría conocer si usted lo va a ampliar o lo va a reflejar en los presupuestos del año 2019.

Si van a publicar también, como bien se aprobó, en el plazo de seis meses los datos de las retribuciones de las empresas, desagregados por sexo, para conocer la transparencia, conocer qué ganan las mujeres y conocer qué ganan los hombres. También somos muchas las que nos gustaría que nos diera respuesta en este aspecto.

Y como se me acaba el tiempo, tengo muchas dudas al respecto, pero me gustaría proponerle también alguna medida de mejora. Ya que el señor Marzà el otro día me dijo que solo venía aquí a criticar y no le proponía, pues yo le quiero proponer hoy. Le quiero proponer medidas para mejorar la conciliación laboral.

Y una de ellas es que apueste usted por el tejido empresarial, que sea socialmente responsable. Hoy ha publicado la prensa que va a ofrecer un distintivo a aquellas empresas que luchan contra la brecha salarial. Yo le diría que vaya más allá, que no solo la brecha salarial.

Aquellas empresas que ofrezcan políticas de recursos humanos que favorezcan la conciliación laboral, que favorezcan que los padres cojan la baja por paternidad, que favorezcan la flexibilidad en los horarios también tanto para mujeres como par hombres.

También, como se me acaba el tiempo, quería ofrecerle otras propuestas. Políticas más activas en la prevención de riesgos laborales con la dimensión de género, para poder intervenir y garantizar seguridad y salud a las mujeres en su lugar de trabajo.

También campañas de sensibilización en centros educativos, para fomentar la corresponsabilidad del trabajo doméstico y cuidado, y así también reducir la violencia de género que se sufre en las aulas, y tener una generación futura que tenga una mayor corresponsabilidad, sean más sensibles en la igualdad.

Por otro lado, dotar de recursos humanos también a esos centros educativos. Dotar de recursos humanos en las primeras etapas educativas. Por ejemplo, educadores infantiles...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Ventura Campos:

Y también proponer enfermeras escolares para aquellos niños que tengan problemas o enfermedades crónicas, para que puedan conciliar la vida laboral las familias.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

La resposta a la interpel·lació, la formulada per a la vicepresidenta. Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Senyora Ventura, moltes gràcies per la seua interpel·lació.

Estic d'acord amb tot el diagnòstic que vosté ha fet, tret d'alguna cosa que ara li diré. I com que estic d'acord en el panorama que vosté ha plantejat de desigualtat entre hòmens i dones i la necessitat que esta societat avance cap a una societat més igualitària, demà, 8 de març, pararé i me sumaré a eixa vaga internacional feminista que vol posar en la visibilitat (*aplaudiments*) totes les dones del planeta.

I pararé perquè si les dones parem, para el món. No estic d'acord amb vosté que les dones hàgem de triar entre professió o maternitat. Això seria un drama terrible. Això seria tant com abandonar l'esperança en la humanitat.

Perquè mire, sap què passa? L'altre dia una companya del seu partit deia que la vaga feminista sí, però res que tocara el capitalisme. Mire, hi ha hagut societats humanes sense societats de capital. Hi ha hagut societats humanes sense treball per compte alié, que coneguem ara. Hi ha hagut societats humanes feudals, esclavistes, de molts tipus.

Però mai hi ha hagut una societat humana que no tinguera en la seua base les persones que cuiden persones. Les dones que cuiden els xiquets i xiquetes, les persones més vulnerables, les persones majors. Poden existir molts tipus de societats humanes, i a la millor existix algun dia una societat humana que no estiga en un sistema econòmic capitalista.

Però no existirà mai una societat humana sense les tasques reproductives i de cura per a gent més vulnerable o de la criança. I precisament això és el que està invisibilitzat i menyspreat, perquè en un sistema capitalista com el nostre no té preu. Ho dic com a reflexió, perquè ha fet també una primera part reflexiva que m'ha interessat molt.

Per tant, no se pot menysprear allò que és l'essència de la vida. I me negue a creure que les dones hàgem de triar entre professió o ser mares. Jo tinc professió, damunt me dedique a açò i sóc mare. És de veres que a estes hores jo hauria d'estar ja en ma casa amb els meus fills, aixina és que la política tampoc és el millor lloc per a conciliar. Això com a reflexió ací a les seues senyories i els horaris que tenim, no?

I, per tant, n'hi ha moltes qüestions que vosté planteja que han de vore amb un canvi absolutament profund, que per això qüestiona molts dels ciments, dels fonaments d'este sistema. Ací hem de parlar d'usos del temps, que és una cosa que este govern ha posat en marxa, el congrés dels usos del temps, que ha tret una sèrie de conclusions. Òbviament no està entre les competències autonòmiques canviar determinades coses, però s'ha de parlar dels usos del temps.

S'ha de parlar dels drets dels treballadors i treballadores, de les persones autònomes o dels xicotets i mitjans empresaris i empresàries. És absurd plantejar que un augment del permís de paternitat va a millorar açò de la coresponsabilitat –a mi m'agrada més parlar de coresponsabilitat de conciliació– si una persona quan s'agarra el permís..., un home si s'agarra el permís de paternitat el tiren al carrer.

Podem ampliar dos setmanes el permís de paternitat o quatre mesos. Que si els hòmens no se'l demanen perquè l'empresari el tira al carrer, perquè n'hi ha una reforma laboral que està permetent que els treballadors i treballadores no tinguen garanties i no tinguen drets, haurem fet poca cosa. Clar que fan falta mesures de coresponsabilitat.

Sens dubte, eixes no estan en les mans del govern autonòmic. Però jo estaré encantada de defensar amb vostés, davant del Govern d'Espanya, que necessitem permisos més amples de maternitat i paternitat, iguals i intransferibles i obligatoris. I que la inspecció de treball actue. Protecció dels pares i mares, que no els puguen tirar al carrer quan s'han agarrat un permís de paternitat en un interval de temps determinat.

Ja voria vosté, si no es poguera tirar a la gent al carrer després d'haver tingut un xiquet o una xiqueta, com molta més gent es dedicara a les cures de la llar i de la família. Això, sens dubte, és un altre àmbit competencial, però fa falta. No anem a superar els rols estereotipats dels quals vosté parlava si no tenim garanties i drets que facen que la criança es pugui exercir amb tota llibertat, amb tota seguretat i amb tota tranquil·litat.

Nosaltres hem aprovat mesures en este sentit. Nosaltres hem ampliat el permís de paternitat en la Generalitat valenciana sis setmanes i està previst augmentar-lo a setze setmanes fins a 2021. El segon pla d'igualtat dones i hòmens de l'administració de La Generalitat conté mesures de conciliació com afavorir l'agrupament familiar per mitjà de comissions de servei, adscripcions provisionals o la preferència de les persones amb dificultats de conciliació per a triar destinació en cas de reassignació d'efectius.

El permís retribuït a partir del primer dia de la setmana 37 d'embaràs. Un canvi de treball a altres cossos i agrupaments professionals per motius de salut. Revisar la reducció sobre permís de lactància, perquè el seu gaudi indistint pels dos progenitors quede aclarit, senyora Ventura. Equiparar el permís per atenció de fill o filla menor afectat per càncer o una altra malaltia greu. Que el permís pugui arribar fins al cent per cent de la jornada laboral.

Nous usos del temps i mesures de coresponsabilitat. Flexibilització horària. Tutories de centre. Preferència per a triar vacances aquells que tinguen fills i filles menors de catorze anys o per a persones que tinguen al seu càrrec majors de sixty-cinc anys en situació de dependència. Perquè no només és la cura dels menuts, també és la cura dels majors. Val?

Coordinació dels criteris sobre flexibilitat horària o la concessió de permisos per deure inexcusable relacionat amb l'atenció a xiquets i xiquetes, persones dependents i persones amb diversitat funcional. Tot això està en el segon pla d'igualtat. Òbviament vosté em demana si ja tenim una

avaluació d'eixe pla. Done-li un poquet de temps, done-li un poquet de recorregut. Però ahí està. La possibilitat del teletreball per a determinats llocs funcionaris que no són atenció directa, que poden, determinades tasques, fer-les des de casa. Estes són mesures que ja estan en marxa. Val?

Estem a punt d'aprovar –i espere que este divendres– el decret per a famílies monoparentals equiparant drets. La majoria de famílies monoparentals són famílies sostingudes per dones, el 80%. A més són on s'aferrissa l'empobriment social, en les famílies monoparentals.

Bé, este divendres aprovarem eixe decret que iguala drets, que fa desgravacions fiscals, que considera família monoparental, per exemple, una família que tinga, encara que siguen una parella, un d'ells siga dependent de grau III. Que això no existia. Però imagine's, no només és que eres monoparental, és que tens una altra càrrega, que és que la teua parella estiga en grau de dependència III. Això ho preveu este decret. I són mesures que afavorixen la conciliació i la coresponsabilitat i almenys alleugeren la càrrega, no?

Hem realitzat pressupostos tots ells... És la primera volta que el pressupost de La Generalitat té un informe profund d'impacte de gènere. Qualsevol decisió del govern valencià se sotmet a una avaluació d'impacte de gènere. S'ha establert una fiscalitat favorable a la igualtat de gènere del tram autonòmic. N'hi ha 87 empreses que han demanat en 2017 el visat d'igualtat. Més que en tota la legislatura anterior del Partit Popular. Per què? Perquè la contractació pública i les clàusules socials, la responsabilitat social a què vosté al·ludia, ha afavorit que ara les empreses vagen per eixe camí.

El canvi en els horaris comercials. Sí, és important que ara n'hi haja grans superfícies que els diumenges tanquen i que les seues treballadores i treballadors puguen coresponsabilitzar-se, puguen conciliar, puguen estar amb la família. Que açò ho ha fet este govern, eh? Després de molts anys, fa dos diumenges, ¡per fi!, els treballadors i treballadores de les grans superfícies pogueren estar amb la seua família. Això també són mesures de conciliació. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Senyoria.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Acabe. Els programes Avalem on es retribuïx més les dones, es retribuïx el cent per cent per afavorir eixa entrada a la formació i al mercat laboral. Són totes elles mesures que estan encaminades a treballar per la igualtat i també, com dic, visibilitzar esta lluita de les dones. Demà, no només jo, totes les dones del govern valencià pararem perquè estem totes absolutament compromeses en la lluita per la igualtat.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Senyora Mercedes Ventura, per a acabar de substanciar la interpel·lació, té vosté la paraula.

La senyora Ventura Campos:

Gracias, vicepresidenta, por darnos datos, aunque preguntaremos por escrito el nivel de ejecución que no lo tenemos claro. Al menos en su respuesta no me ha quedado muy claro.

Señora Oltra, sabe que –como bien también ha reflejado usted en sus palabras– que es de urgencia apostar por medidas de conciliación por diferentes motivos, ¿no? Primero por los derechos que tenemos las mujeres y también por aumentar este nivel de natalidad. También es una realidad que estamos en una sociedad envejecida y que la tasa de natalidad es de 1,2 hijos por mujer, la tasa más baja de la Unión Europea junto con Portugal.

¿Por qué le digo esto? Le digo esto porque usted dice que hay que elegir. Igual no me he explicado bien. Digo que la mujer tenemos más dificultad de ser madres y cada vez lo posponemos a una edad más avanzada. Las estadísticas lo recogen y el índice de natalidad también lo recoge. En este caso es por temas tanto laborales como temas económicos.

Me gustaría conocer también si usted va a apostar por alguna medida autonómica para favorecer este problema que tenemos de natalidad. Quería conocer si va a ofrecer alguna ayuda económica. Es una pregunta que conforme la estaba escuchando, me hacía, tenía un eco y me la hacía. Digo, voy a preguntárselo ya, voy a aprovechar mi turno de réplica para preguntárselo a la vicepresidenta.

Desde Ciudadanos pues hemos conseguido que los padres españoles disfruten de dos semanas más de permiso al año y esperamos que en los presupuestos del 2018 se puedan ir ampliando. Claro, que sí. Desde Ciudadanos no estamos gobernando, pero queremos que se cumplan medidas de conciliación, queremos que se aumenten los permisos de paternidad.

Pero, además de los permisos en los presupuestos estatales, hemos pactado otra medida. ¿Para qué? Pues para reducir esta brecha salarial. Una ayuda adicional de 1.000 euros anuales para las familias que tengan hijos de cero a tres años y un complemento salarial para los jóvenes mayoritariamente mujeres. Estas son algunas de las propuestas que hemos intentado impulsar desde Ciudadanos, a pesar de no estar en el gobierno.

También quiero preguntarle, porque la interpelación va dirigida a conocer cuáles son los planes para acabar con la brecha salarial entre la empresa pública, pero también en la empresa privada. Porque también quiero que le dé usted respuesta a todas estas valencianas que trabajan en la empresa privada, ¿no? ¿Cómo pretende acabar con esta discriminación? ¿Qué medidas pueden impulsar desde el gobierno para dirigir o incentivar a la empresa privada que acabe con esta brecha salarial?

Y también quiero felicitarle por lo que ha anunciado del nuevo decreto para apostar por las personas o las familias monoparentales. Yo creo que es de derecho que también sean reconocidas y que sea el gobierno el que les apoye.

Por otro lado, le solicito que La Generalitat haga también sus deberes –como bien he dicho al principio– sobre los planes de igualdad. Creo que deberían de tener todas las empresas sus planes de igualdad, tendrían que estar todos aprobados. ¿Por qué? Porque ustedes tienen que ser el reflejo de la empresa privada para que se incentive.

Sí que es verdad que se ha aumentado en las empresas públicas – como usted ha dicho –, han ampliado los planes de igualdad. Pero yo creo que hay que incentivar en mayor medida esos planes de igualdad también en la empresa privada. Y que también, por otro lado, que la *conselleria* pues garantice esta autonomía física de las mujeres y que proteja tanto sus derechos sexuales como reproductivos para que nadie pueda vulnerarlos.

Cosas que no hay hechas. Por ejemplo, cuando una madre soltera – como bien le decía – denuncia la falta de conciliación para poder llevar a su hijo al colegio. Me gustaría que me contestara si ha generado algún protocolo para coordinar las diferentes instituciones, para que no existan estos problemas de conciliación.

O cuando las *consellerias* no ofrece medidas de conciliación entre sus trabajadores, cuando usted decide unilateralmente que los funcionarios de su *conselleria* trabajen 19 días más al año a cambio de una ridícula subida de complemento específico perjudicando – como ellos han dicho – la conciliación. Son algunos de los aspectos que yo creo que deberíamos de mirar, igual que ofrecer más recursos humanos en educación para que los padres y las madres puedan conciliar.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

I ara, en la resposta a esta interpel·lació finalitzarem el nostre treball de hui, a unes hores ja un poc intempestives per a la conciliació d'homes i dones.

Quan vosté vullga, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyora Ventura, vosté m'ha demanat coses que li hauria de dir al senyor Rajoy. Insistisc en este concepte perquè no són competència del govern autonòmic. Vull dir, al final la inspecció de treball de qui depén és del Govern d'Espanya, no depén de La Generalitat.

Nosaltres podem impulsar determinades coses, com és, per exemple, en la contractació pública afavorir que les empreses

hagen de tindre plans d'igualtat perquè això dóna punts; com és per exemple afavorir que hagen de contractar dones en situació de violència de gènere, perquè això dóna punts; o a dones en situació de vulnerabilitat social, perquè això dóna punts. I això ho estem fent. I per això, no és casualitat, que n'hi haja moltes més empreses que ara demanen els visats d'igualtat.

Però vosté dia: «Ciudadanos ha conseguido dos semanas más de paternidad.» Vostés s'han preguntat quants hòmens demanen eixes setmanes de paternitat? Han fet un estudi que quants hòmens s'han incorporat a eixe programa de paternitat. Perquè miren, la reforma laboral que vostés estan recolzant, recolzant el senyor Rajoy, el que fa és deixar inermes els treballadors i treballadores.

Perquè al final, qui pot gaudir d'un permís de paternitat? Doncs l'empleat o empleada pública que no va a tindre represàlies o aquells treballadors i treballadores de grans empreses amb sindicats potents que els protegiran de qualsevol represàlia. Però l'altre no, perquè la reforma laboral ha deixat els treballadors i treballadores inermes enfront de les represàlies de la patronal. I això és un problema.

Vostés ara volen donar mil euros per a pagar una escola infantil. Este govern el que ha posat en marxa són més de noranta-nou aules, escoletes de zero a tres anys, on la gent no ha de pagar. Amb mil euros, senyora Ventura, ja li assegure jo que no es paga una escola infantil en un any. Qui pot pagar això, el que falta?

Esta és la política de Ciudadanos. *Ya que yo te doy un cheque.* ¡No el xec! ¡Serveis públics! Més de mil set-cents places de xiquets i xiquetes de dos a tres anys que estan en el sistema públic i que, a partir del curs que ve, totes les escoletes municipals, totes les escoletes municipals, no tindran cost afegit per als ciutadans i ciutadanes. Incorporem eixes places perquè la gent no haja de pagar una plaça de zero a tres anys.

Això afavorix la conciliació. *(Veus)* Vosté volia interpel·lar-me? *(Rialles)* Jo, quan vullga, jo gustosa, eh? Encara que siga a estes hores, jo no tinc problema. Eixes són les polítiques que està fent el botànic. Clar que sí! Places públiques, servei públic, no el xec. No el xec. Perquè el xec a la gent que no té ingressos no li servix.

La bretxa salarial, què anem a fer? Hem constituït la mesa per a la igualtat salarial i vosté ho sap perquè, a més, vostés també participen activament en estes qüestions de la lluita contra la bretxa salarial.

I ahí es treballa amb els sindicats, amb els representants dels empresaris, amb els diferents sectors econòmics, es diagnostica i es treballa en contra de la bretxa salarial. S'està treballant en els plans d'igualtat de les empreses públiques, s'està formant els coordinadors d'igualtat.

És la primera volta, la primera mesura que prengué este govern va ser tindre unitats d'igualtat en totes les conselleries, i totes elles tenen pla d'igualtat. És de veres que les empreses públiques estan en la fase B, però ¡estan fent-lo!, i estan rebent formació per a poder fer un pla d'igualtat.

I, mire, en tots els centres educatius en este moment n'hi ha un coordinador també de polítiques d'igualtat, en tots els centres educatius. Això és avançar.

Vosté donava en la clau i, a més, vosté moltes voltes toca temes d'educació i és una experta en temes d'educació. És des d'ahí, des de la coeducació i des dels plans de formació dels xiquets i xiquetes des que són menuts que hem de superar les desigualtats del patriarcat.

Però n'hi ha altres moltes coses que vosté em planteja que jo els convida que allà on estan recolzant el senyor Rajoy, i que és el que té la clau per a moltes d'estes coses, els usos dels temps, la inspecció de treball per a les empreses, una llei contra la bretxa salarial, tot això jo els convida de veres que peguen ja una punyada en la taula i posen eixes polítiques en marxa, sí és que és de veres que se les creuen, i deixen de recolzar un senyor que quan li diuen, «¿qué piensa usted de que las mujeres cobren menos que los hombres?»; diu, «¡bueno!, no nos metemos en estos temas».

De veres, pensen vostés si volen recolzar un senyor com eixe. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Senyories, amb esta resposta a la interpel·lació finalitzem el nostre treball de hui. Ens tornarem a trobar demà a les deu del matí.

Se suspén la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 39 minuts)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Alamán i Tabero, Jordi
Almería Serrano, José Francisco
Álvaro Cerezo, Mònica
Andrés Sanchis, Concha
Argüeso Torres, Emilio
Arqués Cortés, Vicent
Bachero Traver, Belén
Barceló Chico, Ana
Bellver Casaña, Jorge
Bernal Talavera, María
Besalduch Besalduch, Ana María
Betoret Coll, Vicente
Boix Pastor, Alfred
Bonig Trigueros, Isabel
Briet Seguí, Rafael Francisco
Caballero Hueso, Mercedes
Caballero Montañés, Juan Carlos
Cabedo Laborda, Cristina
Calpe Saera, José Ramón
Campello Moreno, Marian
Casanova Claramonte, Vicente

Castelló Sáez, Alfredo
 Catalá Verdet, María José
 Cerdán Pastor, David
 Císcar Bolufer, José
 Córdoba Cortijo, Juan Ginés
 De Miguel Martínez, David
 Díaz González, Elisa
 Domínguez Pérez, Miquel
 Escrig Monzó, María Sabina
 Estañ García, Antonio
 Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí
 Ferrer San Segundo, María José
 Ferri Fayos, Fran
 Font de Mora Turón, Alejandro
 Gallén Peris, Marta
 García González, Rosa María
 García Jiménez, María José
 García Latorre, Francisco Javier
 García Muñoz, Teresa
 García Salvador, Alberto
 García i Tomàs, Víctor
 Garrigues Francés, María Blanca
 Gascó Enríquez, Beatriz
 Gascó Verdier, Beatriz
 Geffner Sclarsky, Daniel
 Hernández Sánchez, Noelia
 Ibáñez Bordonau, Rubén
 Jiménez Doménech, César
 Juan i Huguet, Jordi
 Marcos Puig, Verónica
 Marí Malonda, Alexis Frederic
 Martín Pérez, Sandra
 Martínez Ramírez, Carmen
 Mata Gómez, Manuel
 Meco Tébar, Fabiola

Mollà Herrera, Mireia
 Montiel Márquez, Antonio
 Morera i Català, Enric
 Muñoz Lladró, José
 Mustafá Ávila, Rosa de Falastín
 Nadal Sendra, José Ramón
 Navarro Caballero, Juan de Dios
 Navarro Casillas, Isaura
 Oltra Jarque, Mònica
 Ortega Requena, Maria Josep
 Ortiz Vilella, Eva
 Pallarès Piquer, Marc
 Pastor Llorens, Fernando
 Peremarch Palomares, Covadonga
 Pérez Fenoll, Manuel
 Peris Cervera, Rosa
 Ponce Guardiola, Juan
 Quiñonero Hernández, Llum
 Rodríguez Armigen, Cristina
 Rojo Sánchez, Domingo
 Salas Maldonado, José
 Salvador Rubert, María José
 Sánchez Zamora, María del Carmen
 Santamaría Ruiz, Luis
 Serna Serrano, Toñi
 Soler Beneyto, Víctor
 Subías Ruiz de Villa, Juan Ignacio
 Subiela Chico, Antonio
 Tirado Museros, Clara
 Tormo Moratalla, Emigdio
 Torres García, David
 Ventura Campos, Mercedes
 Woodward Poch, Antonio Joaquín
 Yáñez Motos, María Remedio
 Zaplana López, José Juan

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts
subscripcions@corts.es

Plaça de Sant Llorenç, 4 • 46003 València

Telèfon: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servei de Publicacions de les Corts

ISSN: 1133-2492

Dipòsit legal: V-1013-1983

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripciones: Servicio de Publicaciones de Les Corts
subscripcions@corts.es

Plaza de San Lorenzo, 4 • 46003 Valencia

Teléfono: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servicio de Publicaciones de Les Corts

ISSN: 1133-2492

Depósito legal: V-1013-1983